

ACTA GENERALIS VII. SYNODI.

Nestorianum dei filij incarnati de dogma, non aut Nestorij de spu sancto theologiam
 damnasse. Vnde fieri potest facilius coniectura, tunc teporis comunē opinionē fuisse, **D**
 spm sanctū ex filio nequaquam procedere, quam quidē sententiā prima Nicena synodus
 habuit, ipsam deinde tertia suscepit, & approbavit. Porro autē Cyrillus contra Nestori-
 um pro sancti spiritus processione literis mirum in modum inuehens, nonnullis aliqua
 dedit ansam, vt ab eis incusaretur, q̄ sanctum spiritū crederet a filio essentiam habere.
 Vnde euenit, vt Theodoritus contra Cyrillum inuectus, ex Oriētalium patrum sentē-
 tia scripserit ita: Si quidem sanctum spm idcirco proprium filij nouerant, q̄ vnus natu-
 rae sunt, ac ex patre procedit, id etiam ipsi profiteamur, ac vt piam vocē suscipimus. Sin
 autē, q̄ ex filio vel p filium procedit, illum tanq̄ blasphemū impiumq̄ refellimus, credē-
 tes dño, qui dixit spiritum veritatis, q̄ ex patre procedit, nec non apostolo proferētī, vos
 autē non spiritum mundi accepistis, sed spm, qui ex deo & patre. Cui deinde inuectiuae
 Cyrillus literis ad quēdam Euopium antistitē scriptis rñdit, dicēs se a Theodorito incu-
 sari, sibiq̄ pro ipsius Theodoriti odio in se, ac eiusdē erga Nestorium beneuolentiā plu-
 rimū detrahi. Decretum (inq̄) accepi, quo de tua pietate certus sum factus, quod qui-
 dem dicit factum esse contra eos, q̄ Theodoritum Cyri quē τολμητικῶς appellari dicebat,
 anathemate notant, Quod cum accepissem, deo gratias egi, ac psalmū illum decantaui.
 Dñe libera animam meam a labijs iniquis, & a lingua dolosa, quādoq̄dem mihi videor
 vbiq̄ detrahi ac multis de causis incusari, eius pferim opinionis, pro qua me blasphemū
 appellat. Cyrillus ergo non eius sententiā fuerat, de qua Theodoritus ipsū incusabat,
 verum ipsam tenebat opinionem, cui quoque Theodoritus assentebat, dicens ipsam **E**
 vt piam vocem suscipere, sanctum videlicet spiritum filij proprium esse, id est, eius
 connaturalem, ex patre vero procedentem, quē admodum Cyrillus ipse accusationi suae
 rñdens, affirmat. Quāuis (inq̄) sps sanctus ex patre procedat, non tamē alienus a filio
 est, vt pote, q̄ patris habeat omnia. Vnde patet. P. amp. Cyrillum ipm ea in parte cum
 Theodorito cōuenire, quā ipse Theodoritus dicebat, vt piam vocē suscipere. Facta de-
 inde Cexilli cum patribus Oriētalibus pace, Cyrillus ipse ad Iohānnem Antiochenum
 praesulē eadē de re scripsit, vbi etiam de sps sancti processione, nec non de simbolo nō
 mutādo mentionē fecit, dicēs: Nequaquam tollerabimus, vt definita praescriptaq̄ fides, aut
 Nicenum symbolum ab aliquo immutet, nullā nobis vel alijs mortalibus facultatē con-
 cedētes, vt aliqua eius dictionē mutare, vel vnam syllabā praeterire valeant. Huius em̄
 sententiā recordamur, ne trāsgrediaris terminos antiquos, quos posuerunt p̄ses tui, vt
 pote q̄ non ex sese, verum dei p̄sis spiritu * affecti, loquerent, qui ex eo procedit, nō autē
 alienus a filio secūdam substantiā rationē existit. Ex q̄bus etiam patet, in quonam Cyri-
 llus cum Theodorito cōueniret, nam orationē tuam bipartitā fuisse videt. In prima nāq̄
 protulit parte, q̄ ex p̄se procedit, in altera vero, nō autē alienus a filio secūdam substan-
 tiā rationē existit, quē admodum etiā Theodoritus ipse (vt est supra dictū) profitebatur,
 quas deinde Cyrilli literas Theodoritus vnā cum Oriētalibus p̄sibus suscepit, ac tandē
 agnoscentes Cyrilli de sancto spū theologiam, opinionis suae scripturāq̄ sacrae consonam **F**
 esse, ad eundē Iohānnem scripsit ita. Quae modo nobis Cyrillus scripsit, euāgelica hone-
 state fulta sunt. Deum em̄ p̄fectū, & hominē dñm nostrum Iesum Ch̄m appellat, san-
 ctum autē spiritū non ex filio, vel p filium essentia habere, verū ex p̄se procedere, dicens
 ipm filij proprium esse. Qua gdem veritate p̄specta, quā Cyrillus ipse suis literis tradidit
 balbutientium linguarū medicum, ac dissonantium vocum ad armoniā moderatorē lauda-
 uimus. Videte, obsecro. P. ampl. q̄bus in rebus Theodoritus cum Oriētalibus p̄sibus
 cōueniebat, aliterēs spm sanctum haud ex filio vel p filium essentia habere, verū ex patre
 procedere, ac filij proprium, id est, cōsubstantialē existere. An autē n̄, patres sic fenserint,
 Cyrillus ipse testat, qui eadē de re ad eundē ipsū Iohānnem scripsit ita. Vestris vocibus
 intellectis, cognitoq̄, vos vnum dñm, vnam fidē, vnum deniq̄ baptisma credere, deum
 omnium seruatore glorificauimus, magno gaudio affecti, q̄ a deo spiratis literis, nec non
 sanctorū patrum decretis, nostra simul & vestra ecclesia consonā fidē habet. In sua ve-
 ro expositione sup Luca sic inquit: Quē admodū digitus, a manu non separatus existēs
 ab ipsa depēdet, ac ei inhæret natura, ita quoq̄ sps sanctus filio cōsubstantialiter cōiungit
 credit quōis ex deo patre procedat. Ac si sic dicere voluisset: Spus quōis ex filio nō proce-
 dat, nec ab ipō essentia habeat, sed ex patre, vnus tñ naturae sunt, & cum ipso in eadē na-
 tura di

Iohan. 15. d
 1. Cor. 2. c

Psalmo. 119

Prou. 22. d
 als, afflati